

EUROPAPARLAMENTET

SPECIALUTGAVA

*DIREKTORATET FÖR PLANERING
AV PARLAMENTETS ARBETE*

EUROPEISKA RÅDET
den 12 december 2003
i Bryssel

**TAL AV TALMAN PAT COX
ORDFÖRANDESKAPETS SLUTSATSER**

07/S-2003

*Generaldirektoratet för parlamentets
ledning*

SV

SV

(Intranet) <http://www.euoparl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2003)
(Internet) <http://www.euoparl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2003)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\Bruxelles

TAL

**TAL AV EUROPAPARLAMENTETS TALMAN PAT COX
VID EUROPEISKA RÅDET****BRYSSEL DEN 12 DECEMBER 2003**

Jag skulle i dag vilja gratulera det italienska ordförandeskapet till dess framgångar med att föra ett antal viktiga frågor framåt: tillväxt, gränskontroller och faktisk multilateralism. Jag skulle även vilja lovorda det ledarskap som ordförandeskapet visat upp, både på politisk och diplomatisk nivå, där ambassadör Vattani innehaft en ledande roll. Stora framsteg har kunnat noteras i medbeslutandeärenden. Av dessa skulle jag särskilt vilja lyfta fram ett. Nästa vecka skall Europaparlamentet rösta om resultaten från förlikningsförfarandet om *miljöpoäng*, en fråga av särskilt stor betydelse för en medlemsstat. I Europaparlamentet är vi beredda att skynda på våra förfaranden i frågan om *Eurovignette*, förutsatt att ni är beredda att öka takten i rådet.

EUROPEISK AKTION FÖR TILLVÄXT

Som jag även sa när vi träffades för två månader sedan ställer sig Europaparlamentet positivt till insatser för en ökad tillväxt, däribland initiativ för innovation och för forskning och utveckling, liksom insatser för transeuropeiska nät och ”snabbstartsprogrammet”.

Jag välkomnar rapporten från arbetsgruppen under Wim Koks ledning och hoppas att det skall inspirera medlemsstaterna till att påskynda reformerna. Det finns de som anser att detta bara är ännu en i raden av ”larmrapporter” som varnar EU:s medlemsstater för risken att missa målen från Lissabon och som uppmanar dem att överbrygga klyftan mellan retorik och reform. Arbetsgruppens rapport innehåller i och för sig allt detta men även meddelanden riktade till enskilda länder, meddelanden som inte bara handlar om att ”hänga ut” dessa länder utan även om att lovorda dem.

Denna strategi sätter ytterligare press på dem som släpar efter med sina reformer. Även spridning av ”bästa praxis” är ett positivt sätt att uppmuntra till reformer genom att man på så vis för fram budskapet att reforminitiativ inte behöver vara ett ”hopp ut i det okända”. Det finns medlemsstater som har erfarenheter som andra medlemsstater kan dra konstruktiva slutsatser av.

Det är min förhoppning att arbetsgruppens rapport kommer att visa sig ha varit användbar när vi skall utvärdera arbetets fortskridande under det irländska ordförandeskapet. Fyraårsdagen av Lissabonagendan närmar sig, och det vore välgörande om vi kunde fira den genom att konstatera att verkliga och betydande framsteg har gjorts.

Det är ingen hemlighet att Lissabonagendan är i svårigheter – även om jag inte träffat på en enda person som är emot den. Alla stöder den, men jag har märkt att olika aktörer tenderar att fokusera på olika aspekter. Vissa vill betona den *dynamiska konkurrenskraften* – och glömmer *hållbarheten*. Andra framhåller *social sammanhållning* – och utelämnar *strukturella reformer*.

Vi måste sluta upp att plocka russinen ur kakan. Vi behöver ett helhetsgrepp och vi måste ta hela agendan till oss. Ekonomiska reformer är ingen fiende till social solidaritet utan snarare dess grundval.

Av de slutsatser som föreslagits skulle jag särskilt vilja lyfta fram beslutet att låta en avsevärd del av det ekonomiska och sociala stödet efter 2006 gå till investeringar i humankapital och till livslångt lärande.

Jag anser att vi inför nästa budgetplan bör fastställa målen för våra utgifter och även utvärdera lämpligheten i de instrument som används. Om högre produktivitet och starkare tillväxt är ett övergripande mål finns det all anledning att vi använder våra medel på ett mer tillväxtvänligt sätt.

RÄTTSLIGA OCH INRIKES FRÅGOR

Rent generellt stöder Europaparlamentet inrättandet av en europeisk gränsmyndighet, vilket är i linje med principen om solidaritet mellan medlemsstaterna och varigenom gemenskapen kan skapa ett tydligt mervärde inom ett område där inre gränser inte längre existerar.

Framför allt välkomnar jag de högst konkreta framsteg som rådet gjort när det gäller enskilda lagstiftningsförslag sedan jag förra gången tog upp detta ämne. Praktiska och påtagliga resultat är vad medborgarna förväntar sig, i synnerhet inom ett område som är av omedelbar och direkt betydelse, exempelvis bestämmelser om asyl, återvändande och illegal invandring.

Arbetet är inte slutfört, och jag påminner särskilt om ert självvalda åtagande att nå enighet om minimumstandarder för frågor om asyl- och flyktingstatus före utgången av året. Förseningarna på detta område har betydelse för medborgarna och kan inte bortförklaras.

Den interreligiösa dialogen

Den 25 september undertecknade jag tillsammans med ordföranden i Europarådets parlamentariska församling, Peter Schieder, en förklaring om de europeiska politiska partiernas stadga för ett ickerasistiskt samhälle, där vi framhöll vårt gemensamma åtagande och de politiska partiernas roll i kampen mot diskriminering. Vi bekräftade vår gemensamma målsättning att bygga ett värderingarnas Europa, där alla former av intolerans och förföljelse, exempelvis på grund av ras, färg, etniskt ursprung och nationalitet, skall upphöra att existera.

Jag ställer mig entydigt bakom de åsikter som kommer till uttryck i slutsatserna och fördömandet av alla uttryck för antisemitism, i synnerhet våld mot personer eller attacker mot helgedomar.

I Europaparlamentet fäster vi stor vikt vid de konstruktiva initiativ som tagits av det italienska ordförandeskapet när det gäller att uppmuntra en interreligiös dialog som ett sätt att främja fred, tolerans och social sammanhållning.

UTVIDGNINGEN

Europaparlamentet ser liksom ni fram emot anslutningen av tio nya medlemsstater den 1 maj 2004 och ser detta som kronan på verket för vår generations arbete.

Parlamentet har med stort intresse uppmärksammat kommissionens granskningsrapporter som lades fram den 5 november 2003 och uppmanar de nya medlemsstaterna att visa sina fasta föresatser att komma till rätta med de särskilda problem som lyftes fram i rapporten och att uppfylla sin del av de ömsesidiga mål som vi enats om att uppnå, så att anslutningen kan genomföras på ett smidigt och planenligt sätt.

Bulgarien och Rumänien

I kommissionens övervakningsrapporter bekräftades det att Bulgarien och Rumänien gjort olika framsteg i sina förberedelser inför medlemskap. Det gemensamma målet om anslutning för bägge länderna 2007 är realistiskt och vi bör inte göra avkall på vårt engagemang och vår beslutsamhet att bistå dem. Inte heller bör vi frångå principen om "egna meriter": ett kandidatland har rätt att bedömas utgående från sina egna meriter, oberoende av politiska överväganden utifrån. Vårt engagemang förutsätter i lika hög grad en fullständig ömsesidighet i fråga om de ansträngningar som görs av kandidatländerna: vi väntar oss att de helt och fullt skall hålla vad de lovat. Det är inte någon större hemlighet att särskild omsorg och uppmärksamhet fortfarande måste ägnas vissa områden, särskilt kapaciteten inom förvaltningen och rättsväsendet.

Turkiet

De framsteg som gjorts av Turkiet under det gångna året, under ledning av premiärminister Erdogan, överträffar utan vidare vad de tidigare regeringarna gjort under fyra decennier. Vi erkänner och hälsar med tillfredsställelse vilken oerhört positiv inverkan den pågående lagstiftningsreformen haft. Turkiet har kommit närmare målet med att uppfylla Köpenhamnskriterierna och detta är något vi bör erkänna. Kommissionen har påtalat brister, framför allt i genomförandet, och påpekat vad som återstår att göra.

En lösning på Cypernkonflikten är inte någon förutsättning för Turkiet – efter toppmötet i Helsingfors kan det inte påföras några nya förutsättningar. Vi kommer dock inte ifrån att själva andan i vårt engagemang till förmån för Turkiet skulle bli åtskilligt bättre om en lösning i Cypernfrågan kunde nås före den 1 maj 2004.

Cypern

Hur det än må gå i valen på norra Cypern nu på söndag så hoppas vi alla att de möjligheter som nu öppnar sig kan bereda alla på Cypern utsikter om att kunna ansluta sig till det område av fred, stabilitet och välstånd som heter Europeiska unionen. Vi bör inte lämna någon möda ospard för att uppmuntra denna utveckling.

Västra Balkan

I oktober i år besökte jag regionen västra Balkan och jag blev högst inspirerad av vad jag upplevde som en ny och positiv anda, som stämmer överens med att alla staterna där har en kallelse att bli medlemmar av Europeiska unionen. Vi bör uppmuntra och sätta fart på utvecklingen i riktning mot Europa. Vi bör uppmuntra staterna till inbördes samarbete, inte bara på ekonomins och handels område, utan också i deras gemensamma kamp mot den organiserade brottsligheten. Det nya nätverket av samarbetskontakter och arbete för gemensamma mål kommer redan i sig att utgöra en värdefull förberedelse inför medlemskap. Vi bör uppmuntra de ansträngningar som görs av till exempel Kroatien och före detta jugoslaviska republiken Makedonien och erkänna framsteg på de ställen där sådana gjorts.

Framför allt måste vi begrunda vilka strategiska konsekvenser den kommer att få, den väg vi så förtjänstfullt stakat ut vid vårt möte i Thessaloniki och räkna med den europeiska politikens intressen då vi granskar planeringen för de kommande åren och dess konsekvenser ekonomiskt sett och i andra hänseenden.

Det finns goda skäl till att vara optimist och sätta tilltro till Europeiska unionens förmåga att få till stånd något som kunde kallas ”en kreativ försoning”. Detta får sin kanske bästa symbol i vad som på senaste tiden gjorts i försoningens tecken, först mellan presidenterna i Serbien och Montenegro samt Kroatien och sedan mellan presidenterna i Serbien och Montenegro samt Bosnien och Hercegovina. Vi bör inte heller i första taget glömma bort att utsikterna om ett Europa kan ödeläggas om en nationalism i populistisk tappning kommer åt att växa sig stark. Utsikterna om ett Europa är för dessa länder, efter Thessaloniki, inte en fråga om storvulna deklARATIONER, utan snarare om åtgärdsplaner och klara riktmärken för normer och om att uppfylla de kriterier som Europeiska kommissionen ställde upp för de central- och östeuropeiska länderna.

Partnerskapet Europa-Medelhavet

I förra veckan öppnade jag den första parlamentariska församlingen för Europa och Medelhavsländerna. Detta innebär att Barcelonaprocessen tagit ett stort steg framåt och jag tror att det kommer att ge en ny demokratisk impuls till genuint, djupgående och sektorsöverskridande samarbete med våra partner i Medelhavsområdet.

Jag skulle vilja rikta er uppmärksamhet på att företrädare för både Knesset och Palestinas lagstiftande råd deltagit aktivt och positivt. När den nya parlamentariska församlingen för Europa och Medelhavsländerna håller sitt första möte, vilket kommer att ske under det irländska ordförandeskapet, men med Greklands parlament som värd, då hoppas jag att både rådets och kommissionens ordförande kommer att kunna delta.

UTRIKESPOLITIKEN

Förenta staterna

Jag välkomnar varmt både deklARATIONEN om det transatlantiska partnerskapet och den starka prioritet ni ägnat vårt partnerskap med Förenta staterna. Ni har vårt fulla stöd. Parlamentet går starkt in för en konstruktiv dialog som hämtar sin styrka ur den värdegemenskap som ligger till grund för förhållandet.

I det här sammanhanget skulle jag på parlamentets vägnar vilja framhäva en fråga. Jag vill uttrycka vår särskilda oro för Guantánamo Bay. Vi är bekymrade över kränkningarna av de grundläggande rättigheterna för medborgare av Europeiska unionen. Men vår oro över att det inte gått rätt till gäller alla dem som hålls internerade – det vore moraliskt oförsvarligt att den skulle inskränka sig till våra egna medborgare. Vi vill att alla fångarna skall få en opartisk rättegång.

Det är just i ett sådant läge när vi håller på med att fördjupa relationerna över Atlanten som vår uppriktiga vänskap inte bör utesluta vår uppriktiga oro. Vi bör inte dra oss för att ta upp frågan om Guantánamo vid nästa toppmöte mellan EU och Förenta staterna.

Ryssland

Det är i högsta grad på sin plats, tycker jag, att jag just samma dag som Ryssland med stolthet firar sin författningsdag, tecknar mig till minnes inför detta möte att vi har ett gemensamt intresse av att Ryssland följer de striktaste normer på demokratins och författningsrättens område.

I parlamentet känner vi en mycket djup oro för mångahanda ting. Det gäller de val som nyligen hölls – och som enligt Europarådets valobservatörers bedömning var fria men inte rättvisa – det gäller massmediernas frihet, det gäller den olösta krisen i Tjetjenien och det gäller påståenden som gjorts på hög nivå om att Ryssland eventuellt inte kommer att ratificera Kyotoprotokollet (med de följder för denna internationella överenskommelse som vi alla är medvetna om). Kunde jag på tal om detta få föreslå att kommissionen snarast skulle bemyndigas att följa upp Milanokonferensen om Kyoto? Ryssland måste medverka för att Kyotoprotokollet skall träda i kraft.

Det är rätt och riktigt att vi bör fördjupa vårt ekonomiska samarbete på grundval av S:t PetersburgsdeklARATIONEN. Men ett partnerskap ställer vissa krav på ömsesidighet och respekt för de värderingar som ligger till grund för vårt Europaprojekt, bland dem att en pluralistisk demokrati ses som ett värde och att de grundläggande friheterna respekteras.

Säkerhet, strategi och försvar

Jag uttalar min erkänsla för det arbete ni i dag lägger ner på det försvarspolitiska området och i all synnerhet för de tre krisoperationer som genomförts med framgång inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Det är synnerligen välkommet att det operativa innehållet betonas, på grundval av komplementaritet och subsidiaritet.

Jag vill också betona hur viktigt vi anser det är att den rapport som framlagts för den höge representanten Javier Solana godkänns, eftersom detta innebär ett viktigt steg i riktning mot klara prioriteringar i fråga om våra utrikes- och säkerhetspolitiska intressen och mål.

EU och FN

För Europaparlamentet finns det ingen annan grundval för utvecklingen av en säkerhetsstrategi än multilateralism och FN:s system. Vi kommer att välkomna FN:s generalsekreterare Kofi Annan den 29 januari nästa år, då han infinner sig för att på FN:s vägnar ta emot Sacharovpriset och hylla minnet av de personer som givit sina liv i FN:s tjänst. Den dagen kommer också att bli det tillfälle då parlamentet antar en strategi för att skissera upp sitt bidrag till en förstärkt effektiv multilateralism. Vi välkomnar på det varmaste ett gemensamt initiativ från EU och FN av ett slag som aldrig setts förut, nämligen om samarbete på krishanteringens område.

Regeringskonferensen

I eftermiddag kommer regeringskonferensen att sammankallas och jag kommer att få tillfälle att framföra åsikter. Regeringskonferensen är inte något organ som saknar reell betydelse, utan den har sin egen integritet och där kommer det att tas upp frågor som är tungt vägande och betydelsefulla för medlemsstaterna. Jag skulle vilja be er att nå fram till en europeisk anda att ta upp dessa frågor i, för att nå fram till en verkningsfull kompromiss och inte bara en minsta gemensam nämnare.

Och till sist en vädjan – låt oss slippa ett halvgjort arbete! Låt oss i stället se till att det inte påtalas så många fel att de överskuggar den gedigna helheten som ligger till grund.

Låt oss på det här viset ge Europa en bra konstitution.

**ANFÖRANDE AV PAT COX, EUROPAPARLAMENTETS TALMAN,
VID REGERINGSKONFERENSEN****DEN 12 DECEMBER 2003 I BRYSSEL**

Inledningsvis skulle jag vilja framföra parlamentets uppskattning av de stora ansträngningar som ni herr ordförande, Franco Frattini och era kolleger i det italienska ordförandeskapet gjort för att vi skall nå fram till detta avgörande skede av regeringskonferensen. I de kompromissförslag som ni lagt fram i olika skeden har ni försökt hålla er så nära konventets resultat som möjligt, som vi alla varit överens om utgjort grunden för regeringskonferensens arbete och som samtliga regeringar skrivit under på, liksom företrädarna för de nationella parlamenten samt Europaparlamentet.

Resultaten av vårt arbete måste ratificeras av samtliga medlemsstater, och i flera av länderna kommer folkomröstningar att hållas. För att detta projekt skall vinna allmänhetens acceptans måste de positiva effekter som konstitutionen kan få ständigt lyftas fram:

- Sammanhållning i vår utrikespolitik, effektivare beslutsfattande i lagstiftningsarbetet.
- Samlade insatser i frågor om internationell säkerhet, invandring och asyl.
- Skydd av våra gemensamma värderingar genom att stadgan om de grundläggande mänskliga rättigheterna införlivas i fördraget.
- En starkare parlamentarisk dimension genom de nationella parlamenten och ett större inflytande för Europaparlamentet.
- Demokratiska reformer för alla våra institutioner.
- Nyorientering av EU:s insatser så att tyngdpunkten läggs på områden där europeiskt samarbete ger ett mervärde till medlemsstaternas verksamhet.

Jag skulle vilja uppmana er politiska ledare att lägga större vikt vid de positiva aspekterna av konstitutionsfördraget och kanske lite mindre vikt vid upplevda hot mot den nationella suveräniteten. De brister som påtalats får inte överskugga den gedigna helheten, men samtidigt behöver naturligtvis inte regeringskonferensen till punkt och pricka hålla sig till konventets resultat. Vi är av uppfattningen att ni kommer att lyckas med att återuppväcka allmänhetens entusiasm snarare än att ge ytterligare bränsle åt EU-skeptikerna.

Fördraget kommer att vara mycket värdefullt om det lyckas åstadkomma en konstitutionell uppgörelse. Jag har kanske ännu inte uppnått den livsvisdom som ordföranden Giscard d'Estaing besitter, och definitivt inte hans levnadsålder – *jag tillhör ju inte de odödligas skara* – så det kanske är förståeligt om jag inte inser att detta fördrag nödvändigtvis måste förbli oförändrat i 50 år, men vi borde åtminstone försöka att inte bygga in egenskaper i fördraget som gör det föråldrat redan från början. Problemen med våra tidigare fördrag är att vi har varit tvungna att börja förhandla om nästa fördrag redan innan vi slutfört ratificeringen av det föregående. Under alla omständigheter måste vi undvika att i detta fördrag dra upp referensramarna för nästa regeringskonferens.

Därför anser Europaparlamentet att det inte bör finnas några rendez-vous-klausuler där ingen tidsgräns finns utsatt, samtidigt som vi accepterar att vissa bestämmelser först kan komma att träda i kraft efter flera år och att dessa bör åtföljas av lämpliga kontroller och motkontroller. Historien har lärt oss att resterna från Maastricht inte riktigt förankrades i Amsterdam, att de frågor som inte löstes i Amsterdam inte riktigt förankrades i Nice och att ett EU med 25 stater, och snart ännu fler, måste ha en konstitutionell ram som kvarstår under rimlig tid, så att vi därpå kan ta tag i de frågor som verkligen berör våra väljare – arbete, säkerhet och hållbar utveckling. Framför allt skulle vi därigenom kunna lägga denna fas av konstitutionellt omgestaltande och lappande bakom oss.

Ni har bjudit in mig att delta i ert arbete för att jag skall ge er parlamentets syn på skeendet. Om ni tillåter skulle jag vilja vänta med att lämna mer ingående kommentarer till de särskilda frågor där parlamentet har ett bidrag att lämna tills ni kommer fram till de punkterna på dagordningen. Europaparlamentet har sina egna institutionella intressen men samtidigt även en mer allmän uppgift att bistå er med råd – ingenting annat – i särskilda frågor av allmänt europeiskt intresse.

Ni kommer säkerligen att ha svåra diskussioner både när det gäller vilka områden som skall omfattas av omröstning med kvalificerad majoritet och om hur omröstningen med kvalificerad majoritet skall organiseras. Parlamentets sammantagna bedömning kommer att lämnas i form av ett svar på den mycket raka frågan: Förbättrar eller försämrar denna lösning unionens förmåga att komma fram till resultat? Vi vet att det i detta skede av den europeiska integrationen inte är möjligt att tillämpa omröstning med kvalificerad majoritet i samtliga fall, och vi accepterade detta när vi godkände konventets resultat.

Att ytterligare kraftigt minska antalet frågor där omröstning med kvalificerad majoritet används, eller att göra det lättare att blockera beslut i Europeiska unionen, kan på kort sikt invägga allmänheten i medlemsstaterna i en falsk trygghet. På lång sikt riskerar det emellertid att undergräva vår förmåga att agera och dessutom spä på allmänhetens tvivel på EU:s relevans och förmåga att ta tag i de problem som verkligen berör våra medborgare.

Jag måste säga att en del av det italienska ordförandeskapets kompromissresultat, i synnerhet de som skulle innebära att förfaranden på det civil- och straffrättsliga området skulle kunna upphävas genom hänvisning till Europeiska rådet, skulle strida mot vad som borde vara den normala institutionella balansen i lagstiftningen.

Det finns en fråga som är av särskild vikt för parlamentet, nämligen föreskrifterna om unionens finansiering och om budgetförfarandet. Parlamentet stödjer det väl avvägda resultat som konventet kommit fram till, alltså att medlemsstaterna kommer överens om egna medel, rådet beslutar om den fleråriga budgetplanen med parlamentets samtycke samt att budgetförfarandet skall förenklas.

Från Ekofin-rådet och vissa nationella delegationer har det framförts andra tankegångar. Somliga av dessa förslag skulle undergräva parlamentets möjligheter att utöva tillsyn över budgeten, inte bara jämfört med konventets slutsatser från 2003, utan också i jämförelse med budgetavtalet från 1975. Enligt vår syn på saken grundar sig förslagen på en missuppfattning. Alltsedan det interinstitutionella avtalet om den fleråriga budgetplanen kom till 1988 har våra institutioner lyckats nå fram till enighet om budgeten varje år.

Det har aldrig hänt sig att budgeten något år använt alla de egna medel som funnits att tillgå.

Bland den budgetansvariga myndighetens två grenar har parlamentet varit mera återhållsamt än rådet med att öka utgifterna under perioden mellan 1988 och 2003 (sammanlagt 21 miljarder euro för de områden som parlamentet får fatta beslut om, mot 33 miljarder för rådets motsvarande områden) och som vi under veckan fått veta av revisionsrättens ordförande består vårt huvudsakliga problem med budgeten i att vi varje år använt upp till 15 miljarder euro för litet av de medel som funnits tillgängliga, alltså att vi betydligt underskridit den totala budget som institutionerna kommit överens om. Det här kan upplevas som välkomna nyheter för revisorerna vid våra nationella finansministerier, men det visar att vi inte når upp till de mål som vi ställt upp inom politiken, antingen det då handlar om jordbrukspolitiken, strukturfonderna eller våra utgifter i samband med yttre förbindelser.

Det finns inget stöd för antagandet om att de nya budgetförslagen som konventet lagt fram skulle komma att leda till lössläpplighet i budgetfrågor. Tvärtom består vägen framåt i att parlamentet och rådet gemensamt delar på ansvaret för hela budgeten och för den fleråriga budgetplanen. Ekofin-alternativet är ett steg bakåt. Det går stick i stäv med budgetmässiga erfarenheter, med hela tanken bakom konstitutionsfördraget och med våra långsiktiga ansträngningar att demokratisera vårt arbete genom ökad parlamentarisk insyn. Jag vill inte utan vidare ta avstånd från vissa av de tankegångar som funnits med i de allra senaste förslagen, men jag måste rikta er uppmärksamhet på hur starkt man från parlamentets sida upplever sig vara engagerad i denna fråga, eftersom budgetbefogenheterna, alltså tillsynen över vart pengarna skall gå, är en hjärtesak för den parlamentariska demokratin, inte bara inom unionen, utan också i alla våra medlemsstater. Vid vårt sammanträffande med nationella parlamentariker från konventet i förra veckan lade jag märke till att alla tyckte att Europaparlamentets rättigheter, framför allt i samband med budgetförfarandet, inte får sättas på spel.

Min primära uppgift är helt klart att försvara parlamentets position, dess politiska intressen, men även dess effektivitet. Detta parlament, med sin tunga arbetsbörda på lagstiftningsområdet och sin roll att utöva tillsyn över budgeten och kommissionen, måste även vara ett manövrerbart organ. Detta arbete kan endast utföras av ett parlament, inte en folkkongress. De 736 platser som föreslagits av konventet och i den italienska kompromissen är nog på gränsen av vad som är organisatoriskt hanterbart för ett fungerande parlament. Som ni säkert förstår måste vi se över platsernas fördelning, och i synnerhet ta till oss den oro som uttrycks i de minsta medlemsstaterna, och kanske även erkänna andra medlemsstaters oro när det gäller deras representation i andra institutioner, men detta får inte innebära att vi ruckar på principen om degressiv proportionalitet och inte heller att ytterligare platser läggs till ett redan mycket högt antal. Detta är inte en enkel vädjan från parlamentet. För att det europeiska projektet skall fungera måste EU:s institutioner vara effektiva. Platserna i parlamentet får inte användas som en spelmark på ett kasino.

Den senaste listan över frågor, vilken delades ut av ordförandeskapet i går och där det för närvarande inte föreligger någon klar kompromiss, aktualiserar frågor som är högst känsliga för medlemsstaterna.

Parlamentets allt överskuggande önskan är att ni, då ni tar itu med dessa problem, erkänner, liksom också konventet försökte erkänna, att det är en förutsättning för att projektet med Europa skall lyckas att man erkänner, inte bara att medlemsstaterna är olika utan också att de i grund och botten är jämlika. Det får inte gå så, att den historiska splittringen av Europa efterträds av nya former för splittring, till exempel mellan stora stater och småstater eller mellan norr och söder, öst och väst eller nytt och gammalt. Alla våra medlemsstater måste känna sig lika mycket hemma i den nya byggnad som heter Europa.

*
* *
*

Nu höjs det vissa röster om att det egentligen inte skulle behövas något utkast till konstitution eller att det inte vore hela världen ifall vi inte kom fram till något resultat nu i helgen, utan att detta bara skulle handla om att allting blev uppskjutet. Jag är av annan åsikt på bäggedera punkterna.

Efter att vi i Laeken erkänt vilken bjudande plikt vi stod inför och efter att vi i Thessaloniki ställt upp ett mål för oss själva skulle det innebära att vi offentligen erkände att vi saknade politisk beslutsamhet om vi nu sköt upp eller lämnade därhän våra försök att ge Europeiska unionen en effektiv institutionell uppbyggnad som kan möta de nya utmaningar som ett nytt Europa i ett nytt århundrade kommer att ställas inför. Den allmänna opinionen i Europeiska unionen, där folk redan fått nog av vad de upplever som oenighet och oordning, skulle dra sina egna slutsatser av ett eventuellt misslyckande och det skulle våra partner i den övriga världen också göra.

Jag ser inget som talar för att somliga av de vanskligare frågorna som vi står inför helt plötsligt skulle te sig lättare under det nya året. Det handlar inte om att de här frågorna vore nya eller skulle behöva diskuteras ytterligare. Det som nu behövs är koncentrerad uppmärksamhet från vår sida, så vi kommer fram till några lösningar.

Och jag vägrar att finna mig i den ödesbestämda pessimismen hos dem som säger ”Bättre ingen konstitution alls än en dålig konstitution”. Alla vill vi ha en bra konstitution – och bara det finns politisk vilja och bara vi för våra diskussioner i en äkta anda av att vilja både ge och ta emot, då kan vi också få till stånd en bra konstitution.